

Paradox

Phoenix (Arizona), SUA
17 ianuarie 1965

Am așteptat mult până am reușit să vin din nou la Phoenix și mă bucur cu adevărat că sunt în după amiaza aceasta aici. Eu vin cu plăcere la Phoenix. Este ceva ce mă atrage în acest loc. Aici simt întotdeauna că mă aflu la niște oameni care sunt prietenii mei și care mă iubesc. De aici au venit mari luptători ai rugăciunii care de mulți ani se roagă pentru mine.

Eu îmi aduc aminte de primele adunări pe care le-am avut aici împreună cu fratele Outlaw, fratele Garcia și alți predicatori din acest oraș. Cât de mult ne-a binecuvântat Domnul deja atunci când am început cu adunările mele, în tinerețe! Începând din timpul acela au fost adunări puternice în Phoenix. În inima mea este ceva greu de explicat. Din tinerețe am vrut să vin aici la Phoenix. Una din dorințele cele mai mari ale vieții mele a fost aceea de a locui în Arizona, iar Dumnezeu mi-a îndeplinit această dorință.

Noi ne aflăm acum în timpul dinaintea conferinței comercianților creștini care are loc o dată pe an. În după amiaza aceasta suntem într-o adunare premergătoare conferinței, care, după câte știu, va începe joi seara. În anii trecuți am avut întotdeauna prioritatea de a veni și de a ține adunări înainte de începerea conferinței propriu-zise. Fratele Williams îmi este un prieten foarte bun, la fel și sora Williams. Acești oameni au un loc deosebit în inima mea. Întotdeauna ei mă invită și de aceea noi suntem bucuroși că am putut da curs invitației lor în după amiaza aceasta. Pe platformă îl văd și pe fratele Fuller, fratele Jewel Rose, fratele Tony Stromei din Tucson, fratele Borders, organizatorul adunărilor și pe fratele nostru Arganbright. Noi am biruit împreună în multe lupte grele dincoace de râu și aștept ca într-o zi să locuiesc pe malul celălalt împreună cu el. Numele acestui frate nu pot să mi-l aduc aminte. Cum te cheamă frate? Al Boer. Îl cunosc din vedere. Nu ești tu acela care traduce câteodată pentru surzi? Desigur.

De obicei eu vorbesc peste ora stabilită, dar de data aceasta voi

încerca să mă încadrez în timp, să am textele notate și să fiu concis. Doresc să mă rog și pentru bolnavi în timp ce mă aflu aici la Phoenix. Mesajul pe care mi l-a încredințat Domnul conține câteodată lucruri sensibile. Așa a fost în fiecare epocă. Eu am căutat să fac totul cât mai bine și să mă țin de Mesajul acesta. Este ceva deosebit. Dacă nu aș spune ceea ce Dumnezeu mi-a spus sau dacă nu ar fi din partea lui Dumnezeu, atunci nu am găsi lucrarea în Cuvânt. Dar, dacă lucrarea se află în Cuvânt și este o făgăduință pentru ceasul acesta, atunci simt că ceea ce fac este corect, pentru că eu caut să fac numai ceea ce este făgăduit pentru ceasul acesta. Deseori, dacă nu ești de acord cu teologia altora, atunci ei se despart foarte repede de voi. Nu ar trebui să fie așa. Eu încerc să găsesc prieteni în diferite denominațiuni și biserici și nu mă antrenez niciodată cu ei în vreo ceartă. Eu mă duc în comunitățile lor și pretutindeni unde mă cheamă și mă lasă să vorbesc. Noi nu ar trebui să ne despărțim pentru divergențe minore. Dar voi știți că dacă aș spune altceva decât ceea ce este în inima mea, atunci aș fi un fățarnic. Departe de mine așa ceva! Poate că într-o zi va trebui să mă întâlnesc cu El ca păcătos, dar ca fățarnic nu m-aș întâlni niciodată cu El. Eu vreau să fiu sincer. Dacă aș spune: „Eu voi lăsa de aici puțin, de dincolo puțin, pentru ca toți să creadă asta și asta”, ce fel de om aș fi atunci? Voi nu ați putea avea încredere în mine, iar eu nu aș putea avea încredere în Dumnezeu sau în mine, dacă aș face așa de simplu compromisuri. Fiecare are nevoie de ceva despre care el este convins. Nu poți avea siguranță decât atunci când îți poți baza credința pe ceva. Dar dacă voi nu sunteți siguri, dacă mai aveți întrebări, atunci lăsați totul așa până când sunteți siguri.

Billy a împărțit bilete de rugăciune așa cum i-am spus. Am să chem și azi pe unii pe rând pentru a mă ruga pentru ei. Dacă sunteți chemați, iar voi nu sunteți siguri că Dumnezeu este Cel ce vindecă și că El vă va vindeca, atunci nu vă va ajuta cu nimic dacă veniți aici, pentru că nu veți fi vindecați. În caz că mai există ceva în voi și voi ziceți: „Mai este ceva în viața mea care trebuie îndreptat mai întâi”, atunci mergeți și puneți-vă în ordine, apoi veniți din nou în rândul rugăciunii. Vindecarea este pâinea copiilor. Asta înțelegem noi. Ea face parte din răscumpărare. Răscumpărarea se aplică în primul rând sufletelor noastre. Vindecarea a mers întotdeauna înaintea unui mesaj. A fost un

mijloc de a-i aduna pe oameni.

Mulți oameni sprijină adunările de vindecare, mulți vin la adunările de vindecare sau la o adunare muzicală, dar când este vorba ca un suflet să fie salvat, atunci nu mai sunt mulți interesați în problema adunării. Dar aici este punctul principal. Unii vin cu plăcere la adunările muzicale și la serviciile de vindecare. Fratele Bosworth spunea: „Vindecarea dumnezeiască este numai momeala de la cârlig.” Peștele vede doar momeala, nu cârligul. Trebuie să câștigați atenția oamenilor până când le puteți prezenta cu adevărat mesajul vostru. Dumnezeu a făcut lucrul acesta în fiecare epocă. Întotdeauna au existat adunări de vindecare. Când este vorba de o lucrare autentică de vindecare, atunci îi va urma întotdeauna un mesaj divin. Un semn nu este dat de dragul unui semn, ci merge înaintea unui mesaj. Eu cred că astfel s-a întâmplat când Domnul m-a trimis acum 18 ani pentru a mă ruga pentru bolnavi. Atunci a început o trezire mare printre oameni. Mulți alți slujitori ai lui Dumnezeu au început atunci cu campanii de vindecare. Dar noi nu vorbim despre campania de vindecare, nu asta ne interesează. Dacă cineva merge tot în vechea direcție în care s-a mers întotdeauna, atunci ceva nu este în regulă. În acest caz, lucrarea de vindecare nu a fost trimisă de Dumnezeu. Mai întâi trebuie să se adune oamenii, ca ei să fie atrași de ceva, apoi trebuie să urmeze mesajul. Atunci când a apărut Isus pentru a vindeca pe bolnavi, El era pentru toți un proroc mare. Dar atunci când a început să le predice adevărul Evangheliei, cine este El și pentru ce scop a venit, atunci a devenit nepopular. Așa s-a întâmplat în fiecare epocă și așa va fi și în continuare.

Dacă va fi voia Domnului, doresc să fiu aici în tot timpul conferinței. Eu sunt aici ca fratele și ajutorul vostru în Împărăția lui Dumnezeu pentru a vă ajuta sub orice formă, după cum pot. Poate nu sunt în stare să răspund la întrebările voastre. Dar dacă ne vom ruga și ne vom adresa lui Dumnezeu fără să mai apelăm la propriile noastre păreri, atunci vom înțelege cu siguranță. Atunci când sunteți bolnavi, eu aș dori să vă pot vindeca. Dar lucrul acesta nu-l poate face nici un om. Lucrarea a avut loc deja. Vindecarea se află în voi. Este credința voastră în lucrarea ispășirii pe care a isprăvit-o Dumnezeu în Isus Hristos pe Golgota. În afară de aceasta nu există vindecare și nici salvare. Nici o comunitate, nici o denominațiune, nici un ritual – nimic nu conține în

sine mântuirea. Isus Hristos a fost rănit pentru încălcările noastre, iar prin rănile Lui noi am primit vindecare. El a fost rănit pentru încălcările noastre. Prin rănile Lui noi *am fost* vindecați. Totul este scris la timpul trecut. Pe aceasta ne bazăm noi.

În după amiaza aceasta am doar 20-30 de minute la dispoziție pentru a vorbi. Apoi îi vom chema pe cei bolnavi. De obicei, în fiecare zi vin alți oameni la rugăciune și de aceea noi împărțim întotdeauna aceste bilete de ordine. Noi vom face tot ce este în puterea noastră, tot ce Dumnezeu permite și ne vom ruga pentru fiecare bolnav care vine ca să ne rugăm pentru el. Dacă vor fi cazuri extrem de grave, cazuri care trebuie rezolvate de urgență, atunci adresați-vă fratelui Williams sau lui Billy Paul pentru ca bolnavii să fie aduși într-o cameră. Poate că ei nu pot șede sau sunt pe moarte. Dacă este așa, trebuie să ne rugăm imediat și ei trebuie aduși într-o încăpere ca să ajung imediat la ei. Dar ar fi cu mult mai bine dacă nu ați ajunge într-o astfel de stare și dacă ați putea înlătura pentru câteva minute dogmele voastre și ceea ce credeți voi, apoi să ascultați ceea ce spune Scriptura și ceea ce face Dumnezeu astăzi conform făgăduințelor Sale.

Aceasta va zidi credința voastră, încât poate nu mai aveți nevoie ca cineva să se roage pentru voi. Voi sunteți deja vindecați, numai să puteți crede. Eu vă spun doar ceea ce Domnul Isus a făcut deja pentru voi. Nu este necesar ca să veniți aici și să vă rugați până când veți fi salvați. Voi sunteți deja salvați! Trebuie numai ca să o luați în primire. Aceasta nu se înfăptuiește prin rugăciunea voastră. Credința voastră este cea prin care voi sunteți salvați, nu rugăciunea. Prin credință sunteți salvați. Același lucru este și cu vindecarea. Eu sunt sigur că noi toți vom înțelege aceasta.

Dacă se află străini printre noi, atunci vreau să vă spun că eu nu reprezint nici o organizație, iar comercianții creștini nu reprezintă vreo denominațiune. Noi ne aflăm aici ca creștini credincioși din toate denominațiile. Oricine este binevenit. Noi ne bucurăm ca să vă avem aici. Voi ziceți: „Eu fac parte dintr-o comunitate anumită. Puteți să vă rugați pentru mine?” Voi nici nu trebuie să faceți parte din vreo biserică. Voi nu trebuie să faceți nimic decât să veniți aici și să-L credeți pe Dumnezeu. Mai mult nu trebuie să faceți. Restul îl face Dumnezeu.

Eu am primit o Biblie nouă. Eu nu sunt superstițios și sper că nici voi nu credeți că sunt superstițios. Atunci când am primit Biblia, în interiorul ei se afla un semn de carte ca o panglică. Este o Biblie ca și cea dinainte. Atunci când am primit Biblia, semnul de citit se afla chiar în locul unde Solomon inaugura Templul lui Dumnezeu. Strălucirea supranaturală a lui Dumnezeu umpluse clădirea în așa fel încât preoții nu puteau să-și mai îndeplinească slujba. Semnul de citit următor se afla în cartea lui Ezra, unde poporul întors a inaugurat Templul cel nou. Al treilea semn de citit pe care este scris și numele meu, mi l-a pus soția mea, fără intenție, în Biblie, la textul din Marcu 11:22. Soția l-a pus pur și simplu undeva, iar locul din Biblie era acolo unde scrie: „*Cine va spune muntelui: „Ridică-te și aruncă-te în mare!...”*” Voi toți care veți asculta benzile, știți că exact acest text biblic a fost pronunțat atunci când veverițele au fost chemate la existență. Pot să mai spun că pe semnul de citit era o pasăre pe care o iubesc foarte mult; era cu pieptul roșu. Conform unei legende, păsărica avea culoarea maronie. Dar în Ziua A ceea, când un Om a fost atârnat pe cruce, păsărica a avut o astfel de milă pentru acest om, încât a zburat acolo și încercând să scoată cuiele afară, pieptul ei s-a înroșit de sânge. În același fel aș dori să-L întâlnesc pe Salvatorul meu, cu sângele Lui aplicat pe pieptul meu și pe sufletul meu. Acesta este primul meu mesaj pe care îl aduc în aceste adunări aici în Phoenix.

„Phoenix” înseamnă ceva ce se poate naște din nimic. Exact acest lucru îl face Dumnezeu acum. El ia ceva, ce nu este nimic și face ceva din acest nimic. Mesajul meu de astăzi, care va fi doar de 30-40 minute, poartă titlul „Paradoxul”. Pentru aceasta aș citi apoi un text biblic.

Cu câțiva ani în urmă, când slujba mea începea, cineva mi-a oferit o Biblie. Mulți din voi m-ați văzut luând Biblia, deschizând-o undeva și spunând: „Doamne, unde este mesajul pentru mine?” Biblia s-a deschis în Iosua, în primul capitol, indiferent ce fel de Biblie mi-ați fi dat. Într-o noapte am avut o vedenie care vă este cunoscută tuturor. Eu am văzut Biblia cum cobora din cer, iar o mână, cu o manșetă la mânecă, arăta cu degetul prin Iosua capitolul 1, primele nouă versete. De aici voi citi azi mesajul meu. Iosua, capitolul 10:12. Înainte ca să deschidem Biblia, vrem să ne aplecăm capetele un moment pentru rugăciune. În timp ce capetele și inimile noastre sunt aplecate, noi vrem să ne gândim că

aceasta nu va fi o adunare obișnuită. Adunări obișnuite sunt pretutindeni. Dar noi vrem să-L rugăm pe Dumnezeu, fiecare din noi, ca această adunare să devină o adunare extraordinară, astfel încât prezența lui Dumnezeu să fie cu noi în timpul acestei adunări.

Tată ceresc, noi suntem mulțumitori pentru această prioritate minunată de a putea fi adunați aici în auditoriul acesta mare cu oameni din Phoenix. Noi suntem pe cale să ne apropiem de acest Cuvânt minunat. „*Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.*”

Fie ca lucrul acesta să se repete. Doamne, fă ca acest Cuvânt să devină trup și să Se reverse în Biserica Ta, în poporul Tău, pentru ca făgăduințele pentru ceasul acesta să se împlinescă.

Noi recunoaștem că timpul se apropie de sfârșit și că se revarsă în veșnicie. Noi ne aflăm pe coasta de vest. În același mod în care civilizația și-a urmat traseul, așa a călătorit și Evanghelia din est spre vest. Acum, Evanghelia poate să se reîntoarcă doar spre est. Aici a ajuns la sfârșit. Tată ceresc, noi ne rugăm ca acest timp să devină un ceas puternic pentru noi toți, ca noi să putem simți prezența Duhului Sfânt, pe Scriitorul acestui Cuvânt, care se descoperă din nou printr-un cort din carne, în timp ce El ne iartă păcatele și nedreptățile noastre. Noi avem siguranța că El nu va lua în seamă păcatul celui credincios, că El va vindeca neputințele noastre, că va scoate pe oameni din cărucioare, îi va elibera de cârje, va da vederea celor orbi și va prelungi viața celor care altfel s-ar stinge prin cancer și tuberculoză, maladii pe care medicii nu le pot vindeca. Toate acestea sunt în afara puterii lor, dar Tu, o, Dumnezeule, Te ridici deasupra cercetărilor lor și a dovezilor lor. Îngăduie robilor Tăi astăzi vorbirea și ascultarea Cuvântului Tău la tema „Paradoxul”. Noi Te rugăm pentru aceasta în Numele lui Isus!

Noi deschidem acum în Iosua 1 și citim de la versetul 1-9: „*După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise: ”Robul Meu Moise a murit: acum scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise. Ținutul vostru se va întinde de la pustie și Liban până la râul cel mare, râul Eufrat, toată țara Hetiților, și până la marea cea mare, spre apusul soarelui. Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost*

cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da. Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face. Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune. Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: "Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face."", și capitoul 10:12-14: „Atunci Iosua a vorbit Domnului în ziua când a dat Domnul pe Amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: "Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!" Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului, și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă. N-a mai fost nici o zi ca aceea nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.”

Doresc ca Domnul să adauge binecuvântarea Sa la citirea Cuvântului Său. Tema din după amiaza aceasta va fi: „Paradoxul”.

Eu am căutat cuvântul „paradox” în dicționar, ca să fiu sigur ce înseamnă. După dicționarul „Webster”, cuvântul se referă la ceva incredibil, dar totuși adevărat. Voi cunoașteți vechea zicală: „Adevărul este mai greu de crezut decât ficțiunea.” Dacă cineva spune adevărul, acesta sună câteodată incredibil. Dacă spui adevărul, acesta este cu adevărat mai greu de crezut decât ceva inventat.

Cartea lui Iosua este de fapt cartea de răscumpărare a Vechiului Testament. Noi trebuie să privim cartea lui Iosua ca pe o carte a răscumpărării. Răscumpărarea se compune din două părți. Ea are întotdeauna două părți: a ieși și a intra. Abia cele două părți formează răscumpărarea: a ieși și a intra. Moise simbolizează legea prin care ei au fost scoși din Egipt. Iosua reprezintă harul care i-a dus în țara făgăduită. Exprimat altfel: legea și harul erau două părți diferite ale legii lui Dumnezeu. Sub lege, ei au fost scoși prin Moise, iar Iosua i-a călăuzit

înăuntru. Aceasta are o importanță și pentru timpul acesta. Aceasta reprezintă călătoria lor pelerină. Așa cum au călătorit ei spre țara făgăduită, după ce au ieșit din Egipt, așa am ieșit și noi din haosul lumii și ne aflăm pe drum spre țara făgăduită. *“În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.”* (Ioan 14). A ieși afară și a intra înăuntru. Legea ne face să recunoaștem că suntem greșiți, dar prin har noi primim iertarea. Legea nu poartă în sine speranța răscumpărării și de aceea nu poate să ducă la desăvârșire. Legea nu are har în sine. Legea vă arată că sunteți un păcătos, dar harul vă spune cum să scăpați de păcat. Legea este polițistul, care vă bagă la închisoare, răscumpărarea însă v-o aduce Cel ce a plătit pedeapsa pentru voi. Să pășim deci afară ca să putem intra înăuntru, în har.

Același lucru îl găsim în Epistola către Efeseni, care corespunde cu cartea lui Iosua din Vechiul Testament. Cartea lui Iosua am putea-o numi și Epistola către Efeseni a Vechiului Testament, pentru că îi corespunde exact. Noi am constatat că Iosua reprezintă harul, adică un fel de „împăcare” care nu poate exista în același timp cu legea. Tot așa, nici un mesaj din trecut nu poate să ajute poporul la înaintare. Asta nu merge. În aceasta constă toată greutatea. Isus a spus: *“Cine pune un petec nou la o haină veche? Sau cine pune vin nou în burdufuri vechi?”* Ele plesnesc. Vinul le rupe. Ele nu pot rezista.

Iosua a putut să-și îndeplinească slujba abia după ce Moise a fost luat. Vedeți, așa scrie chiar de la început. *“Robul Meu Moise a murit: acum scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel.”* Moise, care simbolizează legea, își îndeplinise slujba sa. Legea își îndeplinise scopul. Totul începuse de fapt cu har. Înainte ca să fie primită legea, ei posedau harul. În timp ce se aflau în Egipt, ei nu aveau nici o lege. Ei nu aveau preoți și astfel de lucruri, nici vreo lege de îndreptare. Legea nu le fusese dată încă. Harul le dăruise un proroc, pe Moise. Harul le dăruise și o împăcare: mielul de jertfă. În săptămâna aceasta noi vom reveni la jertfă, la sângele jertfit, pentru că acolo se află vindecarea noastră. Împăcarea le-a fost oferită înainte de existența unei legi. Harul a fost înaintea legii, în timpul legii și după lege. Iosua simbolizează harul, care a existat de fapt și în timpul legii, dar nu putea să intre în vigoare atâta timp cât legea își ocupa încă poziția sa de drept.

Același lucru se potrivește și lumii creștine din zilele acestea din urmă. Aceste comunități au avut timpul lor, și-au îndeplinit scopul lor, dar vine un timp când ele vor trebui să înceteze. Trebuie să aibă un sfârșit. În călătoria aceasta trebuie să ajungem în starea de Efes, așa cum a fost și în alte călătorii. Și în călătoria aceasta trebuie să vină un Efes. Legea nu a putut salva pe nici un păcătos, după cum am subliniat deja. Legea nu a fost capabilă pentru așa ceva. De aceea, țara făgăduită simbolizează ziua harului. Moise nu a putut să-i aducă înăuntru în călătoria aceasta. Ați observat că în călătoria aceasta ei au trecut prin trei stadii? Primul stadiu a fost pregătirea pentru credință, prin aducerea mielului de jertfă în Egipt. Apoi au trecut prin Marea Roșie în pustiu. A fost o despărțire, prin care a fost simbolizat un alt stadiu al călătoriei. După ce s-au pregătit și s-au echipat, ei au ajuns la Marea Roșie. Acolo ei au dat greș din nou. Deși ei văzuseră cât de mult a făcut Dumnezeu, poporul totuși nu credea. Totuși ei nu credeau. Apoi Dumnezeu a împărțit Marea Roșie și i-a trecut prin ea. Este scris că toți au primit botezul pentru Moise, în nor și în mare. Ei s-au pocăit, au fost botezați și au venit să umble într-o viață nouă, într-o țară nouă, printre oameni noi, într-o călătorie nouă. Mâna lui Dumnezeu era deasupra lor. În călătoria aceasta, ei au ajuns ca umblarea lor prin har să nu-i mai satisfacă. Ei au ajuns la un punct unde au crezut că ei înșiși ar trebui să facă ceva. Așa gândesc oamenii de azi despre vindecarea divină sau despre o altă lucrare divină prin har, că ei ar trebui să facă ceva. Voi nu trebuie să faceți altceva decât să credeți – să-L credeți pe Dumnezeu. Dacă ei ar fi crezut numai și ar fi mers mai departe așa! Făgăduința le-a fost dată în timpul legii. Ei au primit făgăduința încă înaintea Legii fără nici o condiție prealabilă: „Eu v-am dat această țară. Intrați în ea!” Înainte ca ei să ajungă la făgăduință, ei s-au decis să facă ceva personal, care să-L ajute pe Dumnezeu. Această procedură o găsim și acum printre oameni. Noi așa suntem: „Noi trebuie să facem ceva pentru...” Noi credem că ar trebui să contribuim cu ceva. Desigur, și voi trebuie să faceți ceva: acesta este ca să predați voia și ideile voastre proprii, voiei și planului lui Dumnezeu. Prin aceasta s-a rezolvat. Asta-i totul. Luați pur și simplu făgăduința Sa și nu vă mai gândiți la altceva. Umblați cu și în această făgăduință, iar Dumnezeu va face restul. Apoi, ei au vrut o lege. Dumnezeu întotdeauna vă dăruiește dorința inimii voastre.

Aceasta ne-a făgăduit El, dar noi constatăm că atunci când ei au deviat numai un pas din cele ce Dumnezeu făgăduise la început, a fost un țepuș în trup, până când legea a fost înlăturată. Până când Isus Hristos a venit și a fost răstignit pentru a înlătura legea, aceasta a fost un țepuș în trup. Tot ce veți încerca să faceți de la voi, se va răsfrânge împotriva voastră, spre rușinea voastră. Va fi spre dezavantajul vostru. Credeți-L simplu pe Dumnezeu și prin aceasta s-a rezolvat totul. Dumnezeu a promis: „Eu, Domnul, sunt Medicul tău, care vindecă toate bolile tale.” „Este cineva bolnav printre voi, atunci să cheme pe bătrânii comunității.” La fel, El a promis că lucrările pe care le-a făcut El, vor fi înfăptuite și prin Biserica Sa.

De ce să primim atunci dogmele organizațiilor care șterg lucrurile acestea din Carte? Vedeți, așa ceva devine un țepuș în trup. Acum, în timpul sfârșitului, întâlnim același lucru la metodiști, baptiști etc. - astfel nu puteți merge mai departe. Voi trebuie să vă întoarceți la Evanghelia deplină. Aceasta este pentru omul întreg și a venit de la Dumnezeu cel desăvârșit care a devenit trup și a locuit printre noi. Noi știm că lucrurile acestea sunt adevărate.

Observați că Israelul a făcut în călătoria sa prin pustiu, cea mai mare greșeală pe care a putut s-o facă până la Golgota, și anume, atunci când au ales legea în locul harului - (Exod 19). Ei posedau har, aveau un proroc. Aveau un miel de jertfă. Ei aveau răscumpărarea. Ei au fost călăuziți prin Marea Roșie, au fost vindecați de bolile lor. Ei băuseră apă din Stânca lovită și primeau mană din cer. Cu tot ce le era necesar, ei au fost ajutați, și, totuși, ei doreau altceva. Aceasta este o comparație perfectă cu drumul nostru spre Efes de azi. În timpul lui Luther, au ieșit afară. În timpul metodiștilor, am aflat despre sfințire. Mișcarea penticostală primește restituirea darurilor. A fost exact așa ca la o călătorie prin pustiu.

Atunci când Dumnezeu ne-a scos, ne-a mers bine. Dar ce am făcut noi? Noi am vrut să fim ca ceilalți. Acum vedem noi că harul este singura posibilitate care ne aduce la țintă, și nu Legea. Iosua este un simbol pentru slujba ultimelor zile. Aduceți-vă aminte de cele trei stadii din călătoria lor. Totul se oprișe. Legea și toate celelalte trebuia să înceteze, pentru ca Iosua să apară pe scenă. Cuvântul „Iosua” are aceeași însemnătate ca și Numele „Isus”: - „Iahveh-Salvatorul” - El i-a

adus din pustiu în țara făgăduită.

Eu nu doresc să-i contrazic pe teologi, dar mulți sunt de părere că țara făgăduită ar reprezenta cerul. Aceasta nu putea să simbolizeze cerul, pentru că în țara făgăduită au mai fost războaie, greutăți și neliniște. Canaanul nu este simbolul cerului. Puteți observa toate diferențele care s-au ivit printre ei înainte de a intra în țara făgăduită. De o importanță mare a fost problema cu Core. El nu a vrut să se supună acestei călăuziri printr-un singur om. Datan și ceilalți au pășit înaintea lui Moise și au vrut să-i spună că mesajul înseamnă cu totul altceva. Ei au dat mesajului o altă tâlcuire - o tâlcuire convenabilă lor. Ei toți au pierit! Fiecare din ei a pierit. Isus a spus că ei au murit cu toții. Ei au spus: „Părinții noștri au mâncat mană în pustie timp de patruzeci de ani.” (Ioan 6). Isus a răspuns: „Ei au murit cu toții.” Moarte înseamnă „despărțit pentru totdeauna”. Ei toți sunt morți, deși s-au bucurat de vestirea mesajului, deși s-au săturat cu mană, care venise din ceruri. Nu o altă mană! Ci mana adevărată!

Apoi a venit timpul când Balaam s-a ridicat cu învățătura lui falsă și a spus: „Noi suntem toți una. De ce să nu ne unim și să ne căsătorim copiii împreună? Noi suntem o națiune mare.” Oricine posedă o înțelepciune duhovnicească, poate recunoaște azi același lucru. Toți se căsătoresc unii cu alții. Acesta a fost un păcat care nu a fost iertat. Acest păcat nu a fost iertat Israelului niciodată. Apoi s-a ridicat Iosua la drum.

În Apocalipsa 6, noi suntem învățați despre cele șapte peceti. Cartea a fost pecetluită cu șapte taine, adică cu șapte peceti. Conform Apocalipsa 10, așa cum am constatat, trebuie să fie descoperite cele șapte peceti, în timpul epocii Laodicea, prin ultimul mesager în timpul prorociei lui; șapte taine care au fost păstrate pentru timpul acesta. În fiecare epocă a mai rămas ceva. Reformatorii nu au avut timp să se ocupe cu aceasta. În zilele lui Luther a fost predicată doar neprihănirea prin credință. După ce a murit el, cei rămași au întemeiat o organizație. Apoi s-a ridicat Wesley. El a predicat sfințirea. Asta a fost tot. Apoi a venit mișcarea pentecostală. Dar conform Apocalipsa 10, Maleahi 4, Luca 17 etc., trebuie să urmeze acum un Efes. Este făgăduit, prieteni. Trebuie să vină un Efes, pentru ca cele șapte taine ale Cuvântului lui Dumnezeu să fie descoperite. Aceasta are loc în epoca bisericii Laodicea. Eu cred că ne aflăm în această epocă. Eu cred că ne aflăm la

scurt timp înainte de venirea Fiului lui Dumnezeu. Așa cum s-a ridicat Iosua, puțin timp înainte de a ajunge în starea de „Efes”, așa s-a ridicat și Ioan Botezătorul scurt timp înainte de următorul Efes. Nouă, la fel, ne este făgăduit un Efes. Făgăduința se află aici în Scriptură. De aceea, eu cred că noi ne aflăm din nou într-o stare de Efes. Noi am primit făgăduința că vom recăpăta ceea ce a fost omis în cele șapte epoci ale Bisericii. Voi nu puteți să adăugați nimic la cartea aceasta și nici nu puteți scoate ceva. În Apocalipsa 22:18,19 scrie: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”* Noi nu avem voie să adăugăm nimic și nici să scoatem. Noi știm că Luther, Wesley, Knox, Finney, Calvin și toți ceilalți, nu au primit toată descoperirea. Dar ceea ce aveau ei, era adevărul Evangheliei. În zilele acestea din urmă ne este deschisă mintea pentru Scripturi, pentru a le înțelege, pentru că va veni o epocă a Efesului. Noi suntem aici.

Acum la Paradox. Eu trebuie să las acest gând deoparte, pentru că mai avem doar vreo zece minute și vom începe cu rugăciunea pentru bolnavi. Paradox! În zilele noastre sunt oameni care nu cred în minuni. Ei spun că ei pur și simplu nu pot crede că în epoca aceasta modernă pot exista minuni. Eu nu aș vrea să spun ceva rău despre o astfel de persoană, dar ei sunt lipsiți de simț duhovnicesc. Ei sunt orbi duhovnicește. Ei nu posedă nici o privire profetică, nici o simțire duhovnicească. Nimeni nu poate ședea într-o mulțime unde se revarsă Duhul Sfânt – chiar dacă ar fi și păcătoși acolo – fără ca ei să nu simtă prezența lui Dumnezeu, când ei văd confirmat Cuvântul făgăduit. Voi ar trebui să fiți tare împietriți, dacă o vedeți cu ochii voștri și totuși să nu o credeți. Ar trebui să fiți orbi duhovnicește. Nu vorbesc despre orbirea fizică. Dar un om poate fi cu adevărat orb duhovnicește, iar fizic să vadă sută la sută totul. Amintiți-vă cum Elisei a lovit cu orbire o armată întregă în Dotan! Biblia spune că el a făcut-o. El i-a dus într-o capcană. Ei nu l-au recunoscut, deși știau foarte bine cum arată. El a mers la ei, dar ei erau orbi. Voi puteți să stați în prezența Dumnezeului Celui Viu, voi puteți să stați sub ungera Duhului și să vedeți cum El lucrează, și

totuși să rămâneți neatinși. Voi puteți auzi vestirea adevărată, adică tot ce a spus Dumnezeu, puteți vedea cum se împlinește, și totuși să nu-i pătrundeți rostul și sensul, pentru că nu ați crezut. Atunci nu vă mai poate ajuta nimeni. Voi sunteți deja morți, fără simț, orbi, pierduți. Ei au fost așa tot timpul. Lumea! Eu mă întreb dacă pentru o persoană care nu crede în minuni sunt reale numai acele lucruri dovedite științific? Eu mă întreb dacă un om de știință sau altcineva, care nu crede în minuni, poate să-mi explice cum este ținut Pământul acesta pe orbită? Cum de sunt anotimpurile așa de bine împărțite? Care este situația cu ecuatorul și cu modul desăvârșit în care funcționează toate în univers? Totul este desăvârșit. Noi nu avem mecanisme perfecte, nici ceasuri, nimic ce ar putea arăta timpul cu atâta exactitate; în fiecare lună devierea va fi vizibilă. Dar soarele este întotdeauna exact. Mii de ani trec, dar soarele nu greșește niciodată. E ceva desăvârșit.

Cum poate luna să influențeze fluxul și refluxul, deși se află la sute de mii de mile de Pământ? Spuneți-mi mie, cum trăim noi în sistemul acesta solar și cum poate luna să aibă o influență asupra apei de pe Pământ. Spuneți-mi, cum poate fi dovedit științific acest fenomen? Nu este posibil, pentru că nu există nici o explicație științifică pentru aceasta. Dumnezeu a rânduit luna pentru a veghea asupra mărilor. Atunci când luna se îndreaptă spre Pământ, vine fluxul. Dacă dispare, în dimineața următoare avem refluxul. Luna este ca un paznic.

Voi ziceți: „O asta se petrece numai pe malul mării.” Nu. Indiferent dacă sapi o fântână în Arizona sau în statul Kentucky și dacă dați de apă sărată, veți constata că odată cu refluxul va scădea și apa din fântână, iar dacă fluxul crește, atunci și apa din fântână crește, chiar dacă este la sute de mile distanță de mare.

Noi am putea ține o predică despre ordinea lui Dumnezeu, chiar dacă El este în mărire, totuși pretutindeni în lume sunt aceleași efecte și rezultate; la fel se întâmplă cu oricine crede fângăduința pentru sine însuși. Ordinea Sa există și rămâne. El a dat legile naturii care se dovedesc de fiecare dată ca valabile. Fie la Rusalii, fie în oricare alt timp. De fiecare dată când Dumnezeu dă o fângăduință, El Se va ține de aceasta, indiferent de locul unde se află oamenii. Deși au trecut mii de ani, legile Sale rămân tot aceleași.

Sămânța trebuie să cadă în pământ și să putrezească pentru a

produce viața nouă. Noi am putea spune că sămânța ar trebui să producă viață atunci când se află în starea ei desăvârșită. Dacă sămânța are viață în sine, de ce nu răsare atunci imediat? Dacă o sădești în pământ, abia atunci răsare. De ce se află atâta materie în jurul germenului de viață, încât nici nu îl poți găsi? Cum vine asta, ca tot ce înconjoară acest germen, trebuie să moară, pentru ca acesta să vină la o viață nouă? Dar mai întâi, tot ce îl înconjoară trebuie să moară, trebuie să putrezească, înainte de a răsări viața nouă. Așa se întâmplă și cu oamenii. Atât timp cât mai există influențe omenești și păreri omenești, germenul de viață al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, nu poate lucra. Voi nu puteți fi vindecați atât timp cât mai este acolo ceva ce nu a putrezit; toate aceste piese omenești, păreri științifice și zicala: „Zilele minunilor s-au sfârșit”, toate acestea nu trebuie doar să moară, ci trebuie să putrezească. Apoi va ieși germenul de viață la o viață nouă. Numai așa poate el să crească.

Acesta este motivul de ce nu primim după ce ne rugăm. Noi încercăm să păstrăm propriile noastre păreri. Din cauza aceasta nu a putut să avanseze biserica luterană, penticostală și toate celelalte biserici, decât până acolo unde au rămas. Teologii au introdus lucruri ca: „Asta nu ar trebui să fie. Asta este pentru o altă vreme. Aceasta a fost rânduită pentru altă dată.” Și tocmai acolo ei au rămas pe loc! Germenul nu poate crește la statura desăvârșită a lui Hristos până când voi nu ați primit fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu în voi și ați devenit Cuvântul care a căzut ca sămânță în pământ. Eu aș explica aceasta cu Evrei 11:3. Cel mai mare om de știință pe care l-am avut vreodată, după câte știu eu, a fost Einstein. Nu de mult am auzit la New York un discurs al său. El vorbea despre galaxii, întinderea lor și a dovedit că există o veșnicie. El a dovedit cumva, cum un om, care cu viteza luminii a parcurs o distanță pentru care lui i-ar trebui trei sute de mii de ani, apoi încă o dată același timp pentru întoarcere și totuși el ar fi lipsit doar cincizeci de ani de pe Pământ – veșnicie.

Pentru Dumnezeu, o galaxie este doar ceva neînsemnat, ceva ce El ar putea sufla din mâna Sa. Așa vorbește Biblia. Einstein a ajuns apoi la concluzia următoare: „Există numai o singură posibilitate de a explica apariția acestei lumi, și anume Evrei 11:3”. „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu.” Acesta corespunde exact adevărului. Știința nu se poate apropia de aceasta.

Apoi mai spuneți că nu credeți în minuni? Cum puteți face lucrul acesta? Cum ar fi putut explica un om de știință ploaia despre care vorbea Noe? Până în ziua respectivă nu căzuse încă vreo picătură de ploaie. Dar Noe spunea că va ploua. Ploaia care a căzut în timpul lui Noe era în contradicție cu știința. Nu existau nori și nu plouase încă niciodată. Ei ar fi putut să demonstreze că acolo sus nu este apă. Dar atunci când Dumnezeu a deschis cerurile și a dat ploaie, încât a spălat tot de pe suprafața planetei, totul era un paradox. Totul era cu adevărat împotriva oricărei logici, era de neexplicat. Dar noi știm că Dumnezeu a făcut-o pentru că Biblia o mărturisește. Noi avem dovada și azi pe Pământ. Dumnezeu a făcut-o. A fost un paradox.

Dumnezeu a luat un om bătrân cu numele Avram, în vârstă de șaptezeci și cinci de ani. Soția lui avea șaiszeci și cinci de ani și era la menopauză. Atunci când Avram a primit o făgăduință, el era de șaptezeci și cinci de ani. Soția lui îi era rudă apropiată. El trăise cu ea din tinerețe. Acum ea avea șaiszeci și cinci de ani, iar lui i s-a dat o făgăduință: anume că el va avea cu un copil cu această femeie. Ce s-ar fi întâmplat dacă Avraam ar fi spus: „Eu nu cred un astfel de paradox. Așa ceva nu pot să primesc!”? Atunci făgăduința nu s-ar fi împlinit niciodată.

Dar dacă spuneți că credeți ceva, atunci trebuie să și lucrați conform credinței. Avraam primise porunca să se despartă de toată necredința și să umble singur cu Dumnezeu. În loc ca el să devină mai slab, el devenea tot mai tare. Atunci când el a ajuns la vârsta de o sută de ani, iar soția lui la nouăzeci, a venit copilul.

Cum a putut Avraam să-l ducă pe Isaac o distanță de trei zile de călătorie, circa nouăzeci de mile depărtare de civilizație, pe un munte, munte pe care Domnul i-l arătase pentru a-l jertfi acolo? După cum știu, Isaac a purtat lemnele. Acesta este un simbol spre Hristos. Pe muntele acela urma el să aducă pe Isaac ca jertfă. El a împlinit tot ce îi poruncise Dumnezeu. Poate că el ar fi tăiat pe fiul său; a scos cuțitul din teacă și-a ridicat mâna pentru a-L asculta pe Dumnezeu pe Cuvânt. Biblia spune că el știa că Dumnezeu nu dă o făgăduință pe care să nu o poată împlini. De aceea l-a și primit înapoi, pentru că el a crezut că Dumnezeu are puterea de a-l învia din morți și să i-l redea. Atunci când a fost pe cale să-L asculte pe Dumnezeu până la maxim, atunci El i-a tras mâna înapoi

și a spus: „Să nu pui mâna pe băiat, Avraame!” Apoi el a văzut un berbec care era prins cu coarnele în tufiș, acolo în pustiul sălbatic, în munți, unde erau animale sălbatice care mănâncă oi. El se afla pe vârful unui munte unde nu există apă. Cum ajunsese berbecul acolo? Avraam luase pietre și a ridicat un altar; acum mai era acolo și un berbec. A fost un paradox. Dacă cineva crede pe Dumnezeu și Îl ia pe Cuvântul Său, indiferent care este situația, atunci Dumnezeu va face un paradox și în viața lui, pentru a împlini făgăduința Sa, chiar dacă este un paradox. Avraam a numit locul acela „Jehova-Jire” – „Domnul sa va îngriji de o jertfă”. El încă poate face lucruri care sunt paradoxuri. El o poate face azi, dacă Îl credeți pe Cuvânt.

Daniel a fost aruncat în groapa cu lei aceia înfometăți. Cum a putut un om să petreacă o noapte întreagă printre lei flămânzi fără ca să pățească ceva rău? Îngerul Domnului a stat acolo, fără ca să fie văzut de cineva. Era un paradox. Ceva i-a ținut pe lei la distanță. Atunci când cei trei evrei au fost aruncați în cuptorul de foc, s-a întâmplat ceva ce contrazicea orice explicație științifică din epoca respectivă. Era ceva inexplicabil pentru știință ca oamenii să fie aruncați în cuptorul de foc și să rămână nevătămați; în schimb ceilalți, care i-au aruncat înăuntru, au murit. Ei au trebuit să petreacă un timp acolo, dar singurul lucru care s-a întâmplat a fost căderea lanțurilor cu care erau legați. Acesta a fost un paradox. Era inexplicabil, de neînțeles și totuși adevărat.

Acum ne vom întoarce la Iosua, despre care am vorbit de fapt. El era un om obișnuit, care a văzut cum oamenii pot inventa niște doctrine, cum se născuseră legi și porunci care nu conțineau nimic prin care un om să primească putere să oprească soarele. Dar el avea o însărcinare de la Dumnezeu: „Orice pământ pe care îl va călca piciorul vostru, este al vostru, este făgăduința Mea! Eu voi fi cu tine!” Dușmanii au fost goși. Soarele urma să apună. Dacă împărații aceia ar fi avut timp să se regrezeze până în ziua următoare, el ar fi pierdut desigur mulți bărbați. Iosua știa că el are nevoie de lumina soarelui. El a privit în sus spre soare și a strigat: „Soare, oprește-te în Gabaon și tu lună în Valea Aialonului.”! O zi întreagă și o noapte soarele și luna s-au oprit pe loc. Acesta este un paradox. Un om care a umblat în voia lui Dumnezeu, a putut să facă așa ceva pentru că el se afla în „starea Efes”, conform Evangheliei. A fost cu adevărat un paradox.

A fost un paradox atunci când Moise s-a dus cu un toiag în mână pentru a-i elibera pe copiii lui Israel. Egiptul posedă armate și oameni învățați. Era un paradox. Nașterea printr-o fecioară a fost un paradox. Așa ceva contrazice orice cunoștință științifică. Cum a putut o fecioară, care nu știa de nici un bărbat, să nască un copil și nu un copil oarecare, ci pe Emanuel, care a dovedit că El era Acela despre care s-a vorbit prin proroci? Cum s-a putut întâmpla? A fost un paradox. Dumnezeu vorbise cu sute de ani în urmă prin prorocul Său. Prorocul era ascultător Cuvântului, Cuvântul a fost vorbit, apoi, Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Asta o credem noi. Desigur. A fost un paradox. A fost o situație paradoxală atunci când El a umblat pe ape. Era un lucru inexplicabil, un paradox, dar Dumnezeu a făcut-o și noi o credem. Este posibil să hrănești cinci mii de oameni cu doi pești și cinci pâini? El a făcut-o. El nu a înmulțit pești cruzi, ci pești fripți, nu numai pâine, ci pâine coaptă. Cum a putut El să transforme apa în vin? A fost un paradox. El i-a vindecat pe bolnavii de lepră, boală pe care știința de azi nu o poate vindeca de tot. Isus l-a vindecat cu Cuvântul Său. A fost un paradox. El este același ieri, azi și în veci. Cuvântul Său vindecă încă pe bolnavi. Desigur, și acesta este un paradox. El a înviat morți din care viața ieșise: pe Lazăr, pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair. El a înviat pe morți prin Cuvântul Său, pentru că El este Cuvântul.

Înainte să încheiem, vom privi încă ceva puternic, ca să dovedim că El a fost Mesia, să dovedim cine a fost El. El trebuia să vină, astfel încât să fie răspunsul Cuvântului făgăduit. Cuvântul spunea ceea ce El pronunțase prin proroc: „*Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica un Proroc ca mine*”. Mulți bărbați s-au ridicat. Dar acum ei nu mai avuseseră nici un proroc de sute de ani. Ei aveau preoți și bărbați înțelepți. Istoria celor patru sute de ani, între Maleahi și Ioan Botezătorul, relatează despre bărbați mari, dar un proroc nu a fost în toți anii aceștia. Apoi S-a sculat El și a dovedit că El este împlinirea acelei făgăduințe despre Cel care introduce poporul în Țara Făgăduită, eveniment pe care Ioan l-a anunțat. El a fost Cuvântul descoperit în trup. Petru, al cărui nume era Simon, a venit într-o zi la El împreună cu Andrei. Isus, care nu-l văzuse niciodată pe omul acela, stătea acolo, l-a privit și a zis: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona...*” Paradox. Desigur. Era cu adevărat un paradox. Filip, care era prezent, auzea acele lucruri, știind

că acesta este semnul lui Mesia. El era sigur de acest lucru. El credea totul. El nu era nici lipsit de simț duhovnicesc, nici orb. El a plecat la drum, a călătorit câteva mile și l-a adus pe prietenul lui, Natanael. Priviți la această credință a lui Filip, care a putut să convingă pe un altul să vină cu el la adunare! Apoi au venit înaintea lui Isus. Domnul a spus: „Iată un israelit în care nu este vicleșug!”

Această apreciere l-a mirat pe acest bărbat. El a întrebat: „De unde mă cunoști?” Fiți atenți, aici este ceva de neînțeles. Desigur. Este ceva inexplicabil. El întreabă: „De unde mă cunoști?”

Isus a răspuns: „Înainte ca Filip să te cheme, când erai sub smochin, Eu te-am văzut.” Un paradox! El trebuia să călătorească prin Samaria. Astfel, El a venit într-un oraș samaritean cu numele Sihar. El S-a așezat lângă o fântână și i-a așteptat pe ucenicii Săi, care erau plecați după mâncare. Apoi a venit la fântână o samariteană cu o reputație proastă. El a rugat-o: „Femeie, dă-Mi să beau!”

Ea a răspuns: „Cum ai putut Tu, care ești un iudeu, să ceri de la mine, o samariteană, ca să-Ți dau apă? Noi, de obicei, nu avem nici o legătură unii cu alții.” El i-a răspuns: „Dacă ai ști cine este Cel ce vorbește cu tine...”

Fiți atenți cum se contura paradoxul. Să nu scăpați prilejul. Ea a continuat: „Cum poți să spui Tu așa ceva? Eu sunt o samariteană, iar Tu ești un iudeu. Noi nu avem nici o legătură unii cu ceilalți.” El a răspuns: „Dacă ai ști cine este Cel ce vorbește cu tine, atunci L-ai ruga ca El să-ți dea de băut.” El a continuat discuția cu femeia până când i-a găsit slăbiciunea. Apoi i-a zis: „Du-te și chemă pe bărbatul tău.” Ea a răspuns: „Eu nu am bărbat.”

El a zis: „Ai vorbit drept: „Eu nu am bărbat”, pentru că ai avut cinci și cel cu care trăiești acum nu este soțul tău; astfel, tu ai vorbit cu dreptate.” Ea a răspuns: „Domnule, eu văd că Tu ești un proroc.” Sute de ani ei nu văzuseră vreunul. Ea a zis: „Noi știm că atunci când va veni Mesia, El ne va spune toate lucrurile.” El a răspuns: „Eu sunt, Cel ce vorbește cu tine.”

Aici era un paradox demonstrat, care se dovedise ca adevăr al Evangheliei. Acest paradox era fângăduit în Evanghelie, iar acum se împlinise și a fost legitimat ca atare. Acum aș dori să vă arăt pe scurt un paradox foarte puternic și minunat.

În Ioan 14:12, Domnul Isus a promis că cel ce crede în El va face aceleași lucrări. E corect? Dumnezeu, care dă o lege sau face o promisiune, trebuie să și împlinească această făgăduință, pentru că El este Dumnezeu. El o împlinește. Este un paradox în sine faptul că Dumnezeu care dă o făgăduință pe care nu o poate desființa, a dat alor Săi făgăduința că semnele îi vor urma în decursul epocilor, până când va veni El. „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptură – la creațiunea întreagă – lumii întregi! Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. Celor ce vor crede în El, le vor urma aceste semne...” El trebuie să Se țină de Cuvânt. Pentru faptul că El a spus-o cu gura Lui, trebuie să se împlinească. Scriptura întreagă trebuie să se împlinească. Chiar și acest lucru este deja un paradox, dacă Isus, Fiul lui Dumnezeu, face o astfel de declarație ca aceasta: „Lucrările pe care le-am făcut Eu, le veți face și voi.”

Biblia spune în Evrei 13:8: „*El este același ieri, azi și în veci.*” Este un paradox, dar trebuie să se împlinească. Cerul și pământul vor trece, dar nici un Cuvânt pe care l-a exprimat El nu va trece. Asta a spus El și așa trebuie să se împlinească. Prieteni dragi, eu cred că El este același ieri, azi și în veci. Eu cred că El este în măsură și azi după-masă să facă un paradox în clădirea aceasta, pentru că El a promis că se va întâmpla. Cât de multe a mai făgăduit El! Cât de multe mai sunt scrise în Biblie cu privire la epoca în care trăim și la faptul că Biserica va ajunge din nou în starea Efesului!

Noi am avut șapte epoci ale Bisericii. Nouă ni s-a promis că în epoca Laodicea va fi realizată din nou starea Efesului. Așa este. Noi am ajuns aici. Eu o cred din toată inima pentru că Isus a fost Cel ce a dat făgăduința. Eu v-am spus-o doar în ultimul meu mesaj, acum câteva săptămâni, când am stat acolo la perete: orice mișcare a degetului vostru se duce în jurul lumii și nu se mai oprește. Orice mișcare pe care o faceți, o veți vedea în fața judecării. Televiziunea dovedește că există o a patra dimensiune. Televiziunea nu produce imaginea, ci canalizează doar undele în tuburi, apoi voi vedeți o imagine în culori. Tot ce se mișcă pe Pământ, se deplasează înainte și va fi înregistrat. Într-o zi va fi încheiată înregistrarea voastră, iar voi va trebui să răspundeți pentru ceea ce ați făcut. Așa este. O Dumnezeule, eu doresc să fiu atât de

înrădăcinat în Tine și să fiu mort pentru mine însumi și pentru tot ceea ce mă înconjoară. Dar să fiu conștient de Cuvântul lui Dumnezeu care este viu printre noi. Noi vrem să ne rugăm.

Doamne Isuse, Tu ești un Paradox, pentru că Dumnezeu S-a făcut trup. Eu mă rog, Tată ceresc, ca Tu să Te descoperi azi după-amiază în mijlocul nostru. Nu numai aceasta. Eu sunt de părere că nouăzeci la sută din oamenii care șed aici cred fiecare Cuvânt. Fă-Te cunoscut și fă-ne ca să știm că acest Cuvânt, pe care L-ai rostit Tu, mai merge și azi în jurul lumii ca un clișeu. Lasă-ne ca să devenim azi una cu această lumină din tablou, Doamne. Lasă-ne ca să pătrundem, nu ca să auzim numai, ca și cum ar fi la mâna a doua, din gura unui om, ci ca această gură, persoana și toți oamenii care șed aici, să devină Cuvântul Tău. Noi suntem pregătiți ca să murim față de părerile noastre proprii, Doamne, ca să putem vedea cum împlinești Tu făgăduințele Tale: „Lucrările pe care le-am făcut Eu, le veți face și voi”. Eu mă rog ca Tu să îngădui aceasta, în Numele Domnului Isus. Amin.

Înainte să încep cu rândul rugăciunii aș vrea să mai amintesc ceva. Într-o zi am fost cu vechiul meu prieten, care este medic, ca să mâncăm o înghețată. El a spus: „Aș vrea să te întreb ceva, Billy.” Eu am răspuns: „În ordine.” El a întrebat: „Crezi tu într-un paradox?” Eu am răspuns: „Desigur.” El a mai zis: „Eu știu că tu crezi.” Apoi mi-a povestit despre o persoană anumită care a fost vindecată în urma rugăciunii. Medicul acesta îi prescriesese ani mulți medicamente tari împotriva epilepsiei. Câteodată, ea avea șapte – opt crize pe zi. El a zis: „Crizele nu au mai venit niciodată. Eu mă aflu în contact permanent cu persoana, dar ea nu a mai avut vreo criză.” Apoi a continuat: „Eu aș vrea să-ți povestesc ceva, ca tu să știi că eu cred despre ceea ce vorbești tu.”

A fost în timpul crizei economice. Fiul meu era de serviciu la farmacie. Acolo a venit un bărbat cu soția lui care urma să nască. Fiul meu i-a întrebat: „Pot să vă ajut?” „Da, aici este rețeta medicului. Dar eu trebuie să vă spun că nu am banii necesari. Medicul ne-a spus că trebuie să avem medicamentul imediat.” Tânărul meu a răspuns: „Îmi pare rău, domnul meu. Este contrar legii a înmâna medicamente fără bani.” Voi știți, doar, ce vremuri grele au fost atunci. El a spus: „Îmi pare rău, dar eu nu o pot face.”

Prietenul meu mi-a povestit mai departe: „Eu ședeam undeva în spatele spațiului și citeam ziarul. Când am privit în sus mi s-a încălzit dintr-o dată totul în jurul inimii. Eu m-am dus în față și am spus: „Așteaptă o clipă, fiule, așteaptă.” Bărbatul acela era deja aproape de ușă. El a spus: „E bine.”, și a vrut să meargă. Eu am spus: „Un moment. Despre ce este vorba?” , iar el mi-a explicat cazul. Omul și-a prezentat rețeta, iar eu le-am spus: „Așteaptă o clipă, fiule. Eu voi aduce medicamentul.” El a povestit: „Eu m-am dus în spate, am amestecat medicamentul conform rețetei date de medic. Deși ei nu posedau banii necesari, eu le-am dat medicamentul. Eu le-am dat aceste lucruri, fără ca să știu dacă voi primi vreodată banii sau nu. Eu am plecat doar de pe poziția că voi primi plata. Eu simțeam că trebuie să fac acest lucru.” Apoi mi-a zis: „Billy, când am pus medicamentul în mâna acestei femei, să știi – acolo era Domnul Isus!” El a subliniat: „Eu am văzut acolo un Bărbat.” Apoi a continuat: „Abia mai târziu am citit în Scriptură: „Ceea ce ați făcut unuia din acești frați ai mei, Mie Mi-ați făcut-o.” El m-a întrebat: „Billy, ce se întâmplase cu ochii mei? Am văzut eu așa ceva cu adevărat?” Eu am răspuns: „Desigur. Eu cred asta. Eu cred că tu ți-ai făcut datoria de farmacist cum a fost necesar pentru cazul acesta. Isus a spus: „Ceea ce ați făcut unuia dintre acești frați neînsemnați, Mi-ați făcut-o Mie.” Eu cred asta.” Eu cred că și azi se poate întâmpla un lucru asemănător. Isus Hristos se poate descoperi și astăzi acestor oameni, iar Cuvântul Lui să devină trup. Veți crede voi aceasta? Domnul să vă binecuvânteze. Acum vom chema pe oameni după numerele de ordine. Noi nu putem chema prea mulți, pentru că dacă mă uit la ceas, văd că mai am douăzeci și cinci de minute. Dacă vrem să încheiem la timp, trebuie să fim gata la ora patru. Dar noi vom prelungi puțin adunarea. Noi vom începe cu biletul de ordine A, numărul unu. (fratele Branham cheamă cincisprezece persoane). Priviți aici. Dăruți-mi, vă rog, atenția voastră neîmpărțită. Isus a dat făgăduința: „Peste puțin timp, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.” Credeți aceasta? „Lumea” înseamnă „sistemul lumesc”. El știa că ei se vor întoarce spre modă și spre alte lucruri. „Ei nu Mă vor mai vedea, dar voi Mă veți vedea.” El a făgăduit: „Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.” Este corect? Biblia spune în Evrei 13:8: „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!*” Credeți aceasta? Aceasta este

făgăduința. Voi nu trebuie să veniți aici pentru a fi vindecați. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți, este să credeți că acest Cuvânt este Adevărul. Acum vă rog să fiți câteva minute liniștiți și smeriți. Au venit toți aici, Billy? Numărul trei lipsește încă. Cum se spune „trei” în mexicană? „Tres!” Acum au auzit cu siguranță. Cel ce are această carte de ordine să vină în rândul de rugăciune. Poate o are cineva fără să-și dea seama. Credeți voi acum din toată inima? Să ne mai rugăm o dată.

Doamne Isuse, noi am recunoscut că noi putem citi de fapt Cuvântul și să-l explicăm după cea mai bună cunoștință, dar Tu ești Singurul care poate confirma acest Cuvânt. Numai Tu poți decide dacă noi înțelegem corect sau fals. Tată, eu mă rog ca tu să deschizi azi ochii oamenilor. Permite-ne ca să vedem în după-amiaza acesta ceva paradoxal, Doamne, ce ar fi îndeajuns ca oamenii să recunoască că Tu ești prezent aici, că Tu nu ai încetat să exiști și că Cuvântul Tău este același ieri, azi și în veci, pentru că Tu ești Cuvântul. Îngăduie aceasta din pricina bolnavilor, Doamne, din pricina celor ce suferă. Mulți au venit, poate, din diferitele părți ale țării. Ei suferă atât de mult, încât nu se pot bucura de aceste adunări, dacă nu vor fi vindecați. Eu mă rog ca Tu să-i vindeci. Îngăduie aceasta, Doamne. Noi suntem numai oameni și putem să predicăm doar Cuvântul, spunând doar ceea ce Tu ai numit a fi adevăr. Tu ești Singurul care poate împlini Cuvântul. Eu mă rog ca Tu să îngădui aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum aș dori mult ascultarea voastră neîmpărțită. Rămâneți, vă rog, pe locurile voastre în minutele următoare. Cât știu eu, cred că nu cunosc pe nimeni din cei ce se află aici în rândul pentru rugăciune. Voi nu trebuie să fiți aici în rândul de rugăciune, pentru a fi vindecați. Asta știți. Atunci a venit o femeie care nu a avut bilet de ordine pentru rugăciune. Ea atinsese haina Lui. El s-a întors și a întrebat: „Cine M-a atins?” Toți au negat. Apoi, El s-a întors și a privit spre femeie. Ea nu putea să se ascundă, pentru că Duhul lui Dumnezeu care era în El, Îl călăuzea. El era Cuvântul. Cuvântul S-a adresat ei și El i-a spus suferința ei. Ea avea o scurgere de sânge și a fost vindecată. Ea a crezut totul. Imediat a simțit în corpul ei că scurgerea se oprise. Așa este? Scurgerea se oprise imediat. El este astăzi Același. Voi nici nu ar trebui să fiți aici. Biblia spune că acum, în Noul Testament, Isus Hristos este Marele nostru Preot. Credem noi aceasta? El este singurul Mare Preot

pe care Îl avem. Singurul Mijlocitor și Avocat, între Dumnezeu și oameni, este Omul Isus Hristos. Credeți voi aceasta? Biblia spune că El este Mare Preot care simte cu slăbiciunile noastre. Așa este? Câți din voi știu că acesta este adevărul? Ridicați mâna voastră. Bine. Deci nu sunt printre oameni căroră Cuvântul le este străin. Cum ar proceda El dacă v-ați atinge de El? El ar proceda tot așa cum a făcut-o atunci când era pe Pământ, pentru că El este același ieri, azi și în veci. Așa este? Credeți acum pur și simplu și spuneți: „Doamne, eu am fost în multe adunări, dar azi voi crede. Eu nu-mi voi face închipuiri proprii, ci voi crede din toată inima că Tu ești aici. Eu am o problemă. Doamne, ajută-mă Doamne!” Faceți aceasta. Să nu deveniți nervoși! Fiți calmi și credeți! Darul credinței nu este ceva ce luați și faceți ceva cu acesta. Darul credinței înseamnă să vă înlăturați pe voi înșivă din cale.

Aici este o femeie. Dumnezeu, Tatăl nostru, știe că eu nu am văzut-o pe femeia aceasta niciodată în viața mea. Ea îmi este străină de tot. Eu văd numai două sau trei persoane cunoscute aici în sală. Este sora Vayle, fratele Antony Milano din New York, fratele Pat Tyler din Kentucky și fratele Fred Sothmann. Eu l-am auzit mai înainte cu un „Amin” puternic. Numai pe ei îi cunosc. Tatăl ceresc știe lucrul acesta. Femeia care stă aici nu îmi este cunoscută. Eu nu știu de ce se află ea aici. Ea a venit aici pe platformă, așa cum v-ați așezat voi acolo în bănci și pe scaune. Dacă femeia aceasta ar avea necazuri, iar eu aș putea să o ajut, aș face-o cu plăcere. Depinde de ce are ea nevoie. Dacă ar fi vorba de bani, atunci aș putea să caut undeva cinci-zece dolari. Dacă ar avea probleme familiale, eu aș putea să spun: „Cheamă pe soțul tău! Noi vom discuta împreună. Poate că vă pot ajuta.” Eu nu știu ce dorește această femeie. Dacă este vorba de vreo boală, eu nu o pot ajuta cu nimic. Eu nu o cunosc pe femeie. Dar aici se află „Cineva”, acest Cuvânt, în care a fost promis: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*” Poate că această femeie este bolnavă și are cancer, poate TBC sau altceva și se află într-un stadiu în care medicina nu o mai poate ajuta. Eu nu aș putea să o vindec pe femeie în nici un caz. Dar El îmi poate descoperi de ce are ea nevoie, așa cum a făcut-o El cu femeia samaritană acolo la fântână, sau cu Natanael și cu Simon, când i-a vorbit pe nume. El a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona. Tu te vei numi Chifa – ceea ce înseamnă „piatră mică”.” Dacă El ar face ceva asemănător în fața tuturor și ar

dovedi cu aceasta că acest Cuvânt este Adevărul, câți din voi ar crede atunci? Este cineva aici în clădire care o cunoaște pe această femeie? Atunci ridicați mâna. Mulți din voi o cunosc. Bine. Tatăl ceresc știe că eu nu o cunosc. Acum vrem să vedem ce spune El. Nu ar fi această lucrare un paradox? Eu nu știu ce are ea, de ce se află ea aici sau altceva despre ea. Dar Dumnezeu știe totul. Eu voi discuta cu femeia. Este prima persoană care, de vreo trei luni încoace, stă înaintea mea. Eu aș dori să discut un moment cu femeia. De ce? Ca să iau legătura cu duhul ei, așa cum a făcut-o Isus când a vorbit cu femeia de la fântână. Este pentru a lua contact cu duhul ei. Dacă Domnul Isus îmi poate descoperi ce este cu tine sau de ce ești aici sau altceva, ceea ce eu nu aș putea să știu nicidecum, ai crede tu atunci că El este în lucrare? El trebuie să fie, nu-i așa? Dacă El face ceva, vom fi mulțumiți cu toții. Dacă știm că Cuvântul Lui este adevărat, atunci putem să ne punem nădejdea în El. Dacă El îmi va descoperi care este necazul tău, deși eu nu te cunosc, asta o știi – dacă El îmi poate descoperi necazul tău sau altceva despre tine, atunci este aici o dovadă, pentru că aici este un Duh care te cunoaște. Tu știi că eu nu te cunosc. Deci nu un om te va cunoaște, ci Duhul. Aceasta a promis Dumnezeu pentru timpul acesta, a stării Efesului. Crezi tu că acesta este adevărul? Desigur. Fie ca El să ne-o îngăduie. Eu văd că femeia suferă la cap – la frunte. Acesta este adevărul. Așa este? Atunci ridică mâna ta. Mulțumesc. Dar nu acesta este motivul pentru care tu trebuie să strănuți în continuu etc. Tu ai și sinuzită și migrene. Tu nu ești din Phoenix, ci dintr-o zonă muntoasă cu păduri. Tu ești din Flagstaff. Așa este. Crezi tu că Dumnezeu îmi poate spune cine ești tu? Tu ești doamna Earl. Da. Așa este corect? Du-te și crede. Totul va fi în ordine și boala va trece. Este același ieri, azi și în veci? Tatăl ceresc știe că eu am văzut-o pe această femeie doar mai înainte. Vedeți cum se împlinește Cuvântul? Acesta nu sunt eu, eu sunt numai un om. Eu sunt comparabil cu acest microfon. Aparatul acesta tace atât timp cât nu vorbesc eu sau altcineva prin el. Tot așa și omul este mut. Dar, dacă vine Duhul, Duhul este printre voi...EL este Vindecătorul, nu eu.

Cum vă merge, domnule? Aici este din nou o persoană care îmi este străină. Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta. După câte știu, eu nu l-am văzut încă niciodată în viața mea. Dar Duhul, Duhul Sfânt - Duhul

Sfânt și Isus Hristos este Același Duh. Unsul, Isus, Omul, era Fiul lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt care se odihnea peste El, era Dumnezeu. „Tatăl locuiește în Mine.” Este Duhul Sfânt, deci Dumnezeu. Dacă eu mă înlătur și omul acesta la fel se înlătură din drum în așa fel ca domeniul acesta să rămână mort, atunci Duhul Vieții poate să lucreze. Din cauza aceasta eu aștept o clipă până se așază ungera, ca să văd ce se întâmplă. Dacă Dumnezeu, Domnul nostru, în prezența Căruia ne aflăm, îmi va descoperi care este necazul tău sau altceva despre tine, ce ai făcut sau ceva asemănător – cu cât mai mult am discuta împreună, cu atât mai mult s-ar întâmpla. Dar mai sunt și alții în rândul de rugăciune. Dacă El îmi face de cunoscut care este necazul tău, vei crede tu atunci că eu sunt robul Lui și că El este prezent aici? Tu ai hernie. E corect? Este adevărat. Voi întrebați: „Cum s-a întâmplat aceasta?” Eu aș dori să știu. Dar nu este nimeni care s-o explice. E un paradox. Ca să știi exact: eu am mai văzut ceva, o vizită medicală. Tu ai o suferință la inimă. Ridică mâna ta, domnule Anderson, tu poți acum să te duci acasă, Isus Hristos te vindecă. Așa este. Credeți numai! Nu vă îndoiiți! (fratele Branham continuă să se roage, prin darul deosebirii, cu diferite persoane).

Să ne rugăm: Scumpe Doamne, eu aduc înaintea Ta această adunare mică unde am auzit azi Cuvântul lui Dumnezeu. Noi știm că aici aflăm Adevărul întreg, pentru că este Cuvântul Tău. Noi nu credem doar că este adevărat, ci acum știm că este adevărat. Noi Te-am văzut cum lucrezi Tu, Doamne și oamenii au recunoscut lucrarea. În afara lucrurilor paradoxale din lumea aceasta, din spațiu și din legile naturale ale lui Dumnezeu, noi putem să le vedem și aici unde legea morții lucrează în corpul omenesc, iar știința, cu toate rezultatele ei, nu le poate vindeca. Doamne, noi suntem bucuroși pentru toți acești oameni și nu vrem să-i subapreciem. Noi Îți mulțumim pentru ei. Dar, Doamne, dacă se ajunge până acolo ca ei să nu mai reușească, atunci noi aflăm cum Mâna Ta puternică intervine – adică atunci când știm că nici un om nu mai este în stare să vindece. De altfel, ei s-ar duce la medic ca să cumpere medicamente. Dar noi vedem atunci că Fiul lui Dumnezeu vine jos, Cel ce a dat făgăduința pe care o credem cu toții. Toți cei ce nu au fost salvați au ridicat mâinile lor pentru a fi salvați. O, Doamne, ceva a avertizat inimile lor. Unii dintre ei mărturisesc că ei au fost greșiți,

poate decăzuți și au vrut acum să vină înapoi. Eu mă rog ca Tu să-i primești pe toți din nou. Mulți dintre ei mă cunosc de ani de zile sau au auzit despre mine. Ei știu că nimic bun nu este în om, mai ales în mine. Cum ar putea să fie ceva bun? Dar ei au văzut cum s-a confirmat Cuvântul făgăduit. Ei sunt convinși că este Adevărul. Ei au primit Cuvântul. Pe mulți nu i-am putut chema pe platformă. Tată, Tu îmi ești martor că eu nu am pretins niciodată că eu aș putea să fac ceva. Eu m-am predat doar Ție, Ți-am permis ca să mă înlături din drum și să pui Duhul Tău în mine ca să lucreze. Tată, noi recunoaștem că nici un om nu ar fi în stare de așa ceva. De aceea, eu mă rog ca toți cei bolnavi și suferinzi și cei peste care s-au pus mâinile, să fie vindecați în clipa aceasta. Fie ca Marele Duh Sfânt să treacă acum prin clădire și să însănătoșeze pe fiecare. Salvează-i pe toți, o Doamne. Dăruiește-le o întâlnire puternică cu Tine. Toarnă Duhul Tău peste această adunare. Noi așteptăm ca Tu să faci lucruri mari și săptămâna viitoare. Îngăduie aceasta, Doamne, în Numele lui Isus Hristos. Ridicați-vă acum cu toții. Credeți voi din toată inima? O rog pe sora noastră de la pian să cânte cântarea: „Eu vreau să-L laud”. Cunoașteți cântarea? Noi vrem să o cântăm în comun. Sper să vă văd și mâine seară. Imediat vom încheia, dar întâi vreau să mai cânt această cântare. Să ridicăm pentru aceasta mâinile. (Fratele Branham cântă).

Eu Îl voi lăuda, Eu Îl voi lăuda

Îl voi lăuda pe Mielul junghiat pentru păcătoși

Dați-I slavă, toate popoarele

Căci Sângele Lui ne-a spălat de orice pată.

Să ne aplecăm capetele pentru rugăciunea de încheiere. Fratele Jewel Rose se va ruga cu noi. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Rose. Amin.